

Jag, Malvolio, en monolog på Helsingborgs stadsteater

Monologen *Jag, Malvolio* är skriven av engelsmannen Tim Crouch, som spelade den första gången år 2010. Den har översatts till svenska av Ulf Peter Hallberg, och skulle ha spelats i vår på Helsingborgs stadsteater, men har flyttats fram till i höst. Som Malvolio ser vi Gustav Berg.

För regin svarar Nils Dernevik, som genom åren själv spelat många Shakespeareroller.

– Helsingborgs stadsteater firar hundra år nästa år, och den första pjäs som sattes upp på var *Trettondagsafton*. I dessa pandemitider tänkte jag att om man inte kan få se hela pjäsen, kan man väl i alla fall få träffa Malvolio, en av mina favoriter i pjäsen.

– Han är ytterst mänsklig, som Shakespeares karaktärer ofta är. Förutom att han till synes är ganska larvig, lite rolig och väldigt fåfång, så drivs han av ett otroligt stort rättspatos. Han vill ha ordning och reda, men blir grundlurad när han tror att Olivia är förälskad i honom. Förälskelsen får honom fullständigt ur spel; han går runt och ler, och tar på sig gula strumpor. Han är ju lite av en rättshaverist innan han blir förälskad och börjar rucka på sina principer.

I UPPSÄTTNINGAR AV *TRETTONDAGSAFTON* har man framställt Malvolio på lite olika sätt. Ibland tycker man det är rätt åt honom, men ibland tycker man väldigt synd om honom.

– De är faktiskt väldigt elaka mot honom. Det är ren vuxenmobbing. Han luras in på hispan i mitten av pjäsen, och får komma tillbaka i slutet, när alla ska få varann och allt ska sluta lyckligt. Då åker de och hämtar stackarn så han får stå och titta på när hans livs kärlek gifter sig. Det är höjden av förnedring. Men det tänker man sällan på när man ser honom på slutet. Det är då han säger att han ska hämnas på alla, och det är där vår pjäs börjar. Nu får vi träffa honom lite mer ingående i en timme, och då ser man på ett sätt en nyanserad person, på ett annat sätt inte. Men igenkänningen är ändå ganska hög. Han är en väldigt



Gustav Berg i *Jag, Malvolio*. Foto: Sophie Håkansson

spännande figur, som nu gör upp med att ha varit häcklad och illa behandlad.

VAD TYCKER DU DÅ ATT MAN SKA TA med sig när man har sett *Jag, Malvolio*?

– Förutom en rolig kväll kan man ta med sig att pjäsen tar upp ganska många moraliska dilemman som vi måste ta ställning till. Han är ju så mobbad i pjäsen, och man har skrattat åt honom i över fyra hundra år. Och alla tror att han är galen. Nu ställer han oss till svars lite grand: Vad skrattar ni åt? Vad är det som är så kul egentligen? Det finns många små tankenötter som kan vara bra att gå hem och tänka på.

NILS DERNEVIK TYCKER INTE man behöver inte kunna handlingen i

Det här är Malvolios berättelse. Känner du till Malvolio? Den rätt högfärdige och pompöse hovmästaren i Shakespearekomedin *Trettondagsafton* som kärar ner sig i grevinnan Olivia efter att han fått ett kärleksbrev av henne. Olyckligt kär blir han, förstås. Annars vore det väl inte Shakespeare. För egentligen är det inte hon som skrivit brevet, utan riddaren Andreas Blek af Nosen, hans vän Tobias Rap och några till, som vill spela den fåfänge hovmästaren ett elakt spratt. Grundlurad, kränkt och sargad spärras Malvolio in på hispan. Och det är där vi träffar honom./ Text: Helsingborgs stadsteater

Trettondagsafton för att hänga med i *Jag, Malvolio*:

– Nej, egentligen inte, men om man kan den får man lite roligare tror jag. Dessutom får vi hela Malvolios resa återberättad, och pjäsen är ett skriande försvarstal. Vi får träffa en karaktär som har gjorts till åtlöje under alla dessa år

– När han förklarar sitt dilemma får vi hela historien, och det försäkrar han sig om genom att ha kontakt med publiken. Han lurar oss lite också, men jag säger inte hur. Och publiken får hjälpa honom ibland. Men allt det där får man se när man kommer och ser pjäsen..

GENOM ÅREN HAR NILS DERNEVIK spelat roller på olika teatrar i pjäser som *Hamlet*, *Romeo och Julia*, *Köpmannen i Venedig*, *Förväxlingskomedin*, *Troilos och Kressida*, *Muntra friarna i Windsor* och *Som ni vill ha det*.

– Jag är väldigt förtjust i Shakespeare. När jag gick på scenskolan fick jag möjlighet att spela på Shakespeare på Gräsgården i Vadstena. Då vidgades min förståelse för Shakespeare, och den tjusning det är att spela hans pjäser. Och att där som 24-åring få jobba med skådespelare som Jan Tiselius och Sten Elfström var fantastiskt.

Intervju: Roland Heiel